

CHƯƠNG THỨ NĂM MƯỜI HAI

HOA BIỂN MÊ HỒN

Hồ Thiết Hoa lẩm nhẩm :

-Nếu thừa nhận là một tên khốn nạn mà có rượu uống thì mình cứ thừa nhận một lần chắc cũng chẳng đến đời nào !

Y toan đưa miệng bình lên miệng y, Tỳ Bà công chúa vội đưa tay gạt chiếc bình lại buông gọn:

-Không cho người uống !

Hồ Thiết Hoa sững sờ:

-Sao thế công chúa ?

Tỳ Bà công chúa lạnh lùng:

-Ta đổi chủ ý chứ có sao ?

Hồ Thiết Hoa hỏi lại:

-Mà sao công chúa đổi chủ ý chứ ? Sao công chúa đổi nhanh thế ?

Tỳ Bà công chúa không đáp, chỉ hỏi lại:

-Những vật kia có phải của lão Xú Trùn không ?

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Chiếc giày và cái áo lót là của Tử Công Kê, công chúa đừng đem những vật đó ngâm giấm, giấm đó thúi lắm, công chúa thích mùi chứ tại hạ thì ngán vô cùng !

Tỳ Bà công chúa thở dài:

-Ta đâu có ghen ! ... Ta có ý khác mà ! Người nghĩ xem những vật kia, lão Xú Trùn đi đâu cũng mang theo, nhưng giờ đây hắn đem chôn sâu dưới đất, còn hắn thì ...

Hồ Thiết Hoa vội giải thích:

-Hắn đã cải sửa dung mạo, nếu mang những vật đó trong người, kẻ khác bắt gặp thì nghi ngờ, thành ra hành tung sẽ bị bại lộ ! Đương nhiên hắn phải giấu ...

Tỳ Bà công chúa vẫn thở dài:

-Mang trong mình thì còn ai bắt gặp được ? Trừ ra, trong chuyến đi này hắn iết trước là phải bị nguy cơ, sợ bị lục soát trong người nên hắn mới bỏ lại !

Hồ Thiết Hoa thoáng biến sắc :

-Công chúa nói đúng ! Rượu này, tại hạ không uống được rồi ! Đừng nói chi lão Xú Trùn để những vật đó lại, đến cả Tử Công Kê cũng đành phải rời những vật mà y quý nhất trần đời. Nếu không tiên đoán sẽ gặp nguy hiểm, thì nhất định họ không để những vật này lại đây !

Tỳ Bà công chúa thở dài đáp:

-Chắc như vậy rồi !

Hồ Thiết Hoa cung tay đập vào đầu bốp bốp:

-Nữ nhân luôn tề nhị hơn nam nhân ! Vấn đề trọng yếu như thế này, tại hạ lại không nghĩ ra !

Tỳ Bà công chúa lộ vẻ u buồn :

-Đó cũng chẳng phải là nữ nhân tề nhị hơn nam nhân đâu. Chẳng qua nữ nhân đặc biệt quan tâm đến con người họ yêu mà thôi !

Hồ Thiết Hoa vội đặt viên Cực Lạc Tinh trong tay Tỳ Bà công chúa đoạn thốt:

-Viên Cực Lạc Tinh đó, công chúa mang về đi !

Tỳ Bà công chúa hỏi:

-Còn người ?

Hồ Thiết Hoa đáp nhanh:

-Tại hạ đi tìm lão Xú Trùn.

Tỳ Bà công chúa trở mắt:

-Nhưng người đã đáp ứng Vương phi là người mang về kia mà !

Hồ Thiết Hoa dậm chân:

Phải ! Tại hạ đáp ứng nhiều việc khác nữa, song tại hạ phải bỏ tất cả qua một bên vì tại hạ không thể điềm nhiên khi nghe lão Xú Trùn và Tử Công Kê thọ nạn.

Tỳ Bà công chúa cau mày:

-Chúng ta chỉ ước đoán thôi, chứ làm gì nghe ...

Hồ Thiết Hoa chận lời:

-Đó lại là một điều làm cho tại hạ thêm bồn chồn ! Thà biết chắc mà còn đỡ khổ hơn nghi ngờ ! Bởi biết chắc, là rõ được sự tình như thế nào, chẳng hạn họ sống hay đã chết, họ bị ai hại, tại địa phương nào chứ nghi ngờ thì mơ hồ quá !

Tỳ Bà công chúa cúi đầu :

-Người đi, còn ta, ta nữ nào điềm nhiên mà trở về ?

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Công chúa muốn đi theo tại hạ ?

Tỳ Bà công chúa buông nhanh:

-Ừ !

Hồ Thiết Hoa kinh ngạc :

-Còn ... viên Cực Lạc Tinh ?

Tỳ Bà công chúa cương quyết:

-Người đã nói, việc lớn bằng trời, cũng phải đặt qua một bên, có đúng vậy không?

Hồ Thiết Hoa suy nghĩ một chút, bỗng lắc đầu :

-Không được ! Tại hạ không để công chúa đi theo được !

Tỳ Bà công chúa trở mắt:

-Tại sao ?

Hồ Thiết Hoa đáp:

-Công chúa phải biết, đi là vào nơi nguy hiểm, cứu tử nhất sinh, mà công chúa thì ... dù sao cũng là nữ nhân, giả như có điều gì ...

Tỳ Bà công chúa cao giọng chặn lại:

-Người đừng quên nơi đây là sa mạc, mà tại sa mạc thì dù sao ta cũng hiểu nhiều việc hơn người, ta có thể giúp người như thường. Ta nói thật, nếu người không cho ta đi theo, ta cứ theo sau người !

Hồ Thiết Hoa vuốt chót mũi, cười khổ :

-Không có nữ nhân, thì lạnh lùng quá, có nữ nhân thì lại phiền phức quá ! Đành vậy chứ biết sao !

oOo

Nơi đây là một vùng đá loạn, tảng cao thì cao quá, gần như đung mây.

Tảng thấp cũng mấy mươi trượng.

Những tảng đá có thiên hình vạn trạng bất đồng.

Nơi đây dường tượng tận cùng sa mạc, mà cũng là tận cùng trời đất.

Nếu đi khỏi nơi đây là rơi vào cái hố hư vô , cái hố biệt lập hẳn với thế giới.

Khi bình minh trở về trên vạn vật, thì chiếc quỹ thuyền cũng về đến nơi này.

Từ trong cửa sổ thuyền trông ra, nghìn muôn ngọn đá che khuất tầm mắt.

Đến đây rồi ai ai cũng có cảm tưởng là không thể vượt xa nữa được, bởi như đã nói đây là chỗ tận đầu.

Nhưng quỹ thuyền không dừng lại, mà còn lướt đâm sầm vào vùng đá loạn, không hề va chạm vào mô nào, ngọn nào.

Tiểu Phi thở dài thầm nghĩ:

-Căn cứ của Thạch Quan Âm tại đây sao ?

Bỗng chàng vừa kinh hãi, vừa mừng rỡ.

Con thuyền dừng lại.

Nữ nhân áo trắng hỏi:

-Các người còn cử động đôi chân được chăng ?

Thực ra, nàng cũng biết bọn Tiểu Phi bị Thạch Quan Âm dùng một thủ pháp độc môn gián đoạn liên hệ giữa các huyết đạo, họ vẫn nói năng và cử động được như thường.

Tiểu Phi nhìn sững nàng không đáp.

Nữ nhân áo trắng tiếp:

-Nếu các người cử động được, thì bước xuống.

Tiểu Phi còn nhìn nàng đến xuất thần, không đáp.

Nữ nhân áo trắng nổi giận:

-Người muốn ta móc mắt người à ?

Bây giờ Tiểu Phi mới điểm một nụ cười:

-Từ lâu, tại hạ từng nghe môn hạ của Thạch phu nhân gồm toàn thiên hương quốc sắc. Giả như cô nương huệ cố đến tên tù này, thì cô nương hãy cho tại hạ được chiêm ngưỡng tiên dung, dù rằng trong chốc lát nửa đây tại hạ có mệnh hệ nào, cũng không ân hận !

Cơ Băng Nhạn cười thầm:

-À ! Người lại định chơi cái trò Mỹ Nam Kế đấy ! Nhưng vô luận làm sao, nàng không thể phóng thích người đâu, nên thất vọng trước đi là vừa !

Nữ nhân bật cười cuồng dại, cao giọng rít lên:

-Thiên hương quốc sắc là tốt ! Ta sẽ cho người thỏa mãn !

Nàng giật vuông vải che mặt.

Tiểu Phi không còn cười được nữa.

Bình sanh, chàng chưa từng trông thấy một gương mặt nào xấu xí bằng !

Gương mặt của nữ nhân xấu xí kinh khủng ! Mặt quỷ có lẽ còn dễ trông hơn !

Không ai tưởng tượng nổi con người có âm thanh có dáng dấp của một tuyệt đại giai nhân, lại có gương mặt xấu đau đớn như thế !

Chàng nhớ đến Nhậm phu nhân Thu Linh Tố ... Bà cũng có gương mặt như vậy ...

Không lẽ Thạch Quan Âm có tật đổ kị những thiếu nữ đẹp, nên hủy diệt nhan sắc của họ ?

Nhưng đồng là đệ tử của Thạch Quan Âm, nàng này vị bà hủy diệt nhan sắc còn vợ của Ngô Cúc Hiền thì bà để cho nguyên vẹn cái dung mạo tuyệt vời ?

Có lẽ bà cần câu dẫn Ngô Cúc Hiền nên để cho nàng còn nguyên vẹn !

Hay là vợ Ngô Cúc Hiền không phải là đệ tử chính thức của bà ta ?

Thiếu nữ cười rợn:

-Mãn nguyện rồi chứ ? Người có điểm phúc lắm rồi đấy mới thấy được mặt ta ! Từ nay, người nên nhớ mãi điều này, là trên thế gian, không một nữ nhân nào xấu hơn Khúc Vô Dung !

Tiểu Phi điểm nhẹ một nụ cười:

-Dung mạo xấu hay đẹp, chẳng qua do quan niệm của con người, nếu cô nương không có phong thái siêu nhiên, thì làm gì bị người hủy diệt dung mạo ? Cô nương có một phong thái đẹp, thì dù cái dung mạo đẹp có bị hủy diệt cũng chẳng sao. Người ta chỉ hủy diệt cái bên ngoài, chứ không thể hủy diệt cái bên trong.

Khúc Vô Dung trầm ngâm một lúc, bỗng quát to:

-Xuống ! Xuống mau ! Nơi đây không phải là nơi các người nói nhiều lời.

Tiểu Phi xuống trước, kế tiếp là Cơ Băng Nhạn, Nhất Điểm Hồng đi sau cùng.

Ngang qua nàng, y vụt đứng lại, buông lạng:

-Cô nương không xấu ! Cô nương không xấu !

Y tiếc từ lời nói, bình sanh rất ít nói, ai hỏi gì cũng không nói chỉ khi nào thích, thì nói, nhưng cũng nói một vài tiếng rất gọn thôi.

Bây giờ, không ai hỏi, đột nhiên y nói một câu, dù là rất ngắn.

Kể cũng lạ.

Cho nên Khúc Vô Dung phải kinh ngạc.

Chừng như nàng có giật mình. Nàng hỏi:

-Người ... người nói gì ?

Song, Nhất Điểm Hồng là một người ít nói, đã nói như vậy là nhiều rồi đó, y bỏ đi luôn, không buồn nhìn đến nàng.

Khúc Vô Dung nhìn theo y đến xuất thần.

Ánh mắt của nàng lạnh như giá tuyết, giá tuyết như gặp một sức nóng tan ra từng giọt, từng giọt chớp ngừng.

OOo

Trong vùng núi loạn, có một con đường nhỏ, quanh co, người miền núi gọi là đường ruột dê.

Đại hán có phận sự áp giải bọn Tiểu Phi, nghiêng mình trước Khúc Vô Dung, cung kính hỏi:

-Có nên bịt mắt bọn họ ngay bây giờ không ?

Khúc Vô Dung đã trở lại bình thường, lạnh lùng thốt:

-Không cần phí sức làm việc thừa. Con đường quỷ này, tại một nơi thần bí, dù dẫn chúng đi qua mấy lượt, chưa chắc gì chúng nhận được phương hướng. Trên thế gian này, vô luận là ai, vào trong rồi là đừng mong lọt ra bên ngoài.

Tiểu Phi còn đứng đằng xa xa, chờ dẫn đường, nghe thế mỉm cười:

-Thật vậy sao?

Khúc vô Dung bữu môi:

-Trừ khi có người khiêng các người ra, còn không thì cũng đừng hy vọng!

Thực ra Tiểu Phi cũng nhận thấy là vùng núi non này, nửa phần do thiên tạo, nửa phần do nhân lực, đường lối khúc chiết vô cùng, lại ẩn ử có cái đạo lý sanh khắc giữa các sơn đạo.

Có thể ví địa thế nơi đây là một Bát quái đồ, cái học của con người đem áp dụng tại một vùng hiểm sâu như thế, được phát huy trọn vẹn với cái oai của trời đất.

Có những tiếng vi vu huyền bí làm cho khách lữ hành đi ngang qua đây thêm phần hãi hùng, những tiếng đổ do gió lộng từ muôn phương đổ về lòn qua khe đá, tàng cây, mừng tượng tiếng quỷ hú mà còn....

Con đường đã hẹp, người khó khăn, gió mang cát về, vùn bên trên đầu, che khuất trời cao.

Tiểu Phi thở dài:

-Hiển tuấn thật! Bình sanh ta chưa thấy một vùng nào như vùng này. Chỉ nội cái thế tự nhiên của địa phương cũng đủ làm cho con người lọt vào đây phải mê man rồi, Thạch phu nhân cần gì phải bày thêm trận đồ?

Khúc vô Dung thần nhiên:

-Nơi đây đã lấy gì làm hiểm trở? Cái chỗ hiểm trở cùng cực là chỗ các người sắp đến!

Tiểu Phi cau mày:

-Nơi nào nữa?

Khúc vô Dung không đáp.

Rồi nàng vượt đi lên trước. Nàng quanh qua đông, rẽ sang Tây, nàng bước đi rất dễ dàng, không cần nhận hướng.

Tiểu Phi nghĩ rằng, nếu là một mình chàng, không có nàng dẫn đường thì dù có đi mãi suốt đời chung quy cũng quanh quẩn tại một nơi – nơi khởi hành!

Trên đầu cát che, trước mắt cát che, sau lưng cát che, nhìn quanh quẩn không thấy xa được, mà dù có thấy thì cũng chỉ thấy những khúc quanh, nơi đây con đường quanh lộn, chùng như ngoằn ngoèo hơn ruột da.

Bỗng trong vầng cát mờ mờ có bốn năm người xuất hiện.

Mường lượng mỗi người có cầm một cái chổi quét đường, họ làm công việc đó rất chậm chạp, họ làm như cái máy đều đều, họ có vẻ thọ nhận công tác đó từ lúc thiếu thời và thi hành công tác đó cho đến lúc hắt hơi thở cuối cùng.

Họ là bọn người nô lệ được sung vào công tác đó chẳng ?

Nhưng khi đến gần, trông thấy họ Tiểu Phi giật mình.

Bọn nô lệ ti tiện đó tuy y phục lam lũ, tuy đầu tóc rối bù, song tất cả đều là mỹ nam tử.

Họ là những chàng trai đẹp nhất đời !

Bất quá thần sắc họ ngơ ngác, như những tên điên khùng ánh mắt lơ đãng, họ đã quên hẳn họ những con người, đừng nói chi đến thân thể.

Tuy nhiên Tiểu Phi hiểu rõ, ngày nay họ ra thân thế đó chứ ngày xưa hị từng vang bóng một thời, dĩ vãng của họ hẳn huy hoàng vô tưởng. Và, đương nhiên họ đã hưởng thụ hầu hết những lạc thú giàu sang.

Giờ đây họ là những cái bóng mờ chờ giờ tan biến.

Thiên hạ dù quên mất họ rồi. Nhưng biết đâu ở một góc trời xa xăm nào đó, còn một vài tri kỷ đang nhìn trong mộng lung, hy vọng thấy bóng hình họ, thường nhớ đến họ mà đổ lệ bi hoài ! Kẻ quên thì nhiều kẻ nhớ thì ít !

Quên và nhớ chẳng thiệt, mà cũng chẳng lợi gì cho họ.

Có một câu thơ nào đó nói lên cái ý mỉa mai của kết cuộc một đời người:

Xương rủ tàn nơi đất vắng.

Là hình ấp ủ của thâm khuê !

Chàng nghe buồn thương tâm trường khóc mướn thương vay, thì làm sao xứng đáng là anh hùng hiệp sĩ ?

Bởi anh hùng hiệp sĩ là những người sống cho thiên hạ hơn sống cho chính mình. Và sự nghiệp của họ, chỉ là cái danh, loại danh trống rỗng !

Những người trước mặt, chỉ biết có cái việc quét đường họ không cần biết đến sanh mạng của họ.

Tiểu Phi đập nhẹ tay vào vai một người hỏi:

-Sao bằng hữu không ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc ?

Người đó ngẩng đầu lên, lơ đãng nhìn chàng, như nhìn về xa thẳm, không biểu lộ một cảm nghĩ nào, cúi đầu xuống, buông lỏng lơ:

-Không ngồi nghỉ !

Tiểu Phi mỉm cười:

-Bằng hữu thích quét đường lắm chăng ?

Người đó lần này không ngẩng đầu lên nữa :

-Thích !

Tiểu Phi giật mình:

-Nhưng cát ở đây, cũ bay đi, mới lại về, quét đến khi nào cho sạch ?

Người đó đáp:

-Ta không quét cát !

Tiểu Phi lấy làm lạ :

-Chứ bằng hữu quét gì ?

Người đó suy nghĩ một chút:

-Quét đầu lâu người chết !

Tiểu Phi cười hì hì:

-Nhưng đâu có chiếc đầu lâu nào trên đường ?

Người đó lại ngẩng mặt lên, nhìn chàng nhếch môi điểm một nụ cười, vẻ cười đáng sợ, từ từ thốt:

-Bây giờ thì không, chốc nữa thì có.

Chẳng hiểu tại sao, Tiểu Phi nghe lạnh khắp người.

Chàng muốn hỏi thêm người đó nhiều việc khác nữa, chẳng hạn, hỏi y là ai, tại sao y ra thân thể đó !

Nhưng chàng nhận ra, nơi con người đó ẩn ước như có bóng Thạch Đà, y hoàn toàn giống Thạch Đà, không phải giống ở dung mạo, mà là giống dáng dấp, hơn nữa, Thạch Đà thì cầm và điếc và mù, còn y thì không cầm điếc, mù.

Thạch Đà hay những người này, cũng như nhau, họ quên thân thể, cái thân còn đó, sanh mạng thực sự đã chết rồi.

Bất quá, họ chỉ là những cái xác còn cử động được vậy thôi.

Sanh mạng của họ đúng ra, chưa chết, bởi họ còn di động được nhưng họ đã rút cái sanh mạng đó mà hai tay trao cho Thạch Quan Âm rồi, để trở thành công cụ không hồn của bà ta.

Chàng thầm nghĩ:

-Thạch Quan Âm ! Thạch Quan Âm ! Cái ma lực của ngươi, hản phi thường. Ta cũng ngán luôn !

Đi như thế, chẳng biết được bao lâu thời gian rồi, bao nhiêu con đường. Bỗng cơn gió thổi qua, mang đến hương hoa ngào ngạt.

Mùi hoa không là mẫu đơn, không là lan, huệ, cúc, ... mùi hoa vừa dịu vừa ngọt, mùi hoa mà ngọt thế mới kỳ !

Mùi hoa dường tượng từ trên không vờn vờn xuống ...

Không khí lại càng phút càng ấm. Rồi dần dần như nóng lên.

Không khí nóng, Tiểu Phi có cảm tưởng là sơn cốc biến thành một lò lửa.

Lò lửa đó, chẳng phải đốt cháy ai, mà chính là luyện cho con người tiêu hồn, chỉ còn cái xác để phụng sự bà ta !

Những khoảng nóng của sơn cốc không dài lắm, qua khỏi khoảng nóng rồi, bọn Tiểu Phi đến một vùng rộng rãi.

Nơi đó là một biển hoa.

Giữa vùng núi non chen chúc nhau như thế này, có một khoảng trống cũng là một sự lạ khoảng trống đó lại là một biển hoa, thêm một sự lạ nữa !

Nhìn ra, gần cũng như xa, nhìn toàn là hoa, và hoa.

Núi on như chìm trong biển hoa.

Nơi nào có hoa, đương nhiên phải đẹp, hoa không đẹp, cảnh cũng đẹp rồi, huống hồ hoa đẹp ?

Mà lại toàn là hoa lạ, Tiểu Phi cũng sành hoa, song đành chịu không biết tên các loại hoa đó !

Bất giác chàng thở dài:

-Một biển hoa lạ giữa muôn trùng ngọn núi thấp cao ! Một địa phương hy hữu ! Một khung cảnh thần tiên !

Khúc Vô Dung lạnh lùng :

-Những loại hoa này, người phạm tục đừng mơ tưởng trông thấy !

Tiểu Phi mỉm cười:

-Chắc là hoa được lấy giống từ trên cung trời ?

Khúc Vô Dung gật đầu:

-Đúng ! Đây toàn là hoa trời, không có loại hoa nào là hoa đất !

Tiểu Phi nhìn sang Cơ Băng Nhạn, cười nhẹ:

-Nếu vậy con mắt của chúng ta có điểm phúc quá chừng !

Cơ Băng Nhạn không nói gì.

Hắn nghe hình như nhủn lại, mắt của hắn hoa lên, hắn chỉ muốn nhắm mắt lại, hắn muốn ngủ một giấc dài bởi cái cảnh trước mắt hắn say đến hôn mê, nếu không ngủ hắn phải điên loạn.

Nhưng cái này, êm dịu hơn cái say vì rượu.

Rồi hắn phát giác ra, hương hoa chừng như có cái gì kỳ quái.

Muộn rồi !

Trong khi Tiểu Phi nói chuyện, thì Cơ Băng Nhận thờ dài nghĩ:

-Công lực của hắn thâm hậu ! Định lực của hắn mạnh ...

Tiểu Phi hỏi:

-Vừa rồi cô nương có nói là càng đi tới, bọn tại hạ càng vào sâu chỗ nguy hiểm kỳ cùng. Tại hạ tưởng đã đến nơi rồi chứ ?

Khúc Vô Dung trầm ngâm một lúc:

-Người cho rằng nơi này hung hiểm nhất ?

Tiểu Phi cười nhẹ :

-Phàm những vật có cái đẹp đặc biệt, cái đẹp phi thường, thì những vật đó nguy hiểm nhất. Hương hoa ngọt dịu đặc biệt phi thường thì hương hoa đó phải có độc ...

Bỗng chàng nhủn người, rồi ngã xuống.

Cơ Băng Nhận cười thầm :

-Thì ra hắn không aco mình như ta tưởng !

Hắn nhìn sang Nhất Điểm Hồng, ánh mắt lạnh lùng của y bắt đầu mê loạn.

oOo

Cơ Băng Nhận tưởng mình hồi xuân đến độ trở thành trẻ nít, bởi giấc mộng hắn vừa trải qua êm dịu phi thường.

Và chỉ có những thiếunhi mới có những giấc mộng đẹp.

Khi tỉnh lại hắn thấy mình ở trong một ngôi nhà hoa lệ, một ngôi nhà dựng trong mơ cũng không đẹp bằng.

Khúc Vô Dung ngồi trước mặt hắn, nhìn hắn đến xuất thần.

Nhưng thực sự, chẳng phải nàng nhìn Cơ Băng Nhận, mà nàng nhìn Nhất Điểm Hồng nằm cạnh hắn.

Đôi mắt của nàng si dại quá, Cơ Băng Nhận nhận ra điều đó, thoáng giật mình, song rất thích thú thầm nghĩ:

-Không lẽ liễu đầu này lại tiêu tửng đá lạnh rồi ?

Khi Nhất Điểm Hồng tỉnh giấc, Khúc Vô Dung vội quay mặt nơi khác.

Nhất Điểm Hồng tỉnh lại rồi, việc đầu tiên là trừng mắt nhìn nàng dù nàng đang nhìn nơi nào đó.

Cơ Băng Nhận lại thích thú vô cùng.

Chỉ có mỗi mình Tiểu Phi chẳng thấy gì cả.

Chàng còn mê mê mang, có lúc lí nhí trong miệng, song chẳng biết chàng nói gì, tỉnh mà nói hay mê mà nói.

Vừa lúc đó có hai thiếu nữ từ bên ngoài chạy vào, nàng mặc y phục vàng nhìn chàng, cười nhẹ hỏi:

-Có phải đây là tên trộm khét tiếng về nghề nghiệp mà cũng khét tiếng về đẹp trai đây chăng ?

Nàng kia vận y phục xanh, cười hì hì nửa đáp nửa hỏi:

-Nghe nói hấn là tay lợi hại lắm. Nếu hấn lợi hại thì giờ đây đâu đến đây phải nằm bất động tại đây ?

Nàng áo vàng mỉm cười :

-Nhưng, về dung mạo, thì hấn đẹp hơn lời truyền thuyết nhiều, thảo nào, mà có vô số thiếu nữ ước mơ hấn vào phòng của họ, lấy mất vài vật gì, vì họ mơ ước như vậy chẳng qua để có dịp trông thấy mặt hấn !

Cả hai nói toàn là những lời nam nhân trên thế gian này đều muốn chính mình được hai nàng nói đến.

Cả hai nói được như vậy, và cả hai tự nhận mình cũng đẹp như ai chứ nếu họ xấu thì khi nào dám nói như vậy ? Họ xấu họ phải ganh với những nàng được Tiểu Phi viếng, họ đẹp thì họ có quyền mơ ước và họ chắc chắn sự ước mơ có thể thành sự thật !

Nhưng, họ có đẹp như thế nào, theo họ tưởng, Tiểu Phi vẫn xem họ rất tầm thường.

Chàng nghĩ:

-May phước cho các người, nhờ không quá đẹp, nên tránh khỏi cái họa như Khúc Vô Dung. Ta từng nghe người nói, kẻ xấu có phúc hơn kẻ đẹp, bây giờ ta mới nhận ra lời nói đó chí lý vô cùng.

Chàng nhìn hai nàng mỉm cười.

Thiếu nữ áo vàng bỗng thấy quanh mình rạng rỡ, cái tánh hồn nhiên mất hẳn, nàng trở nên e ấp sượng sùng.

Còn nàng áo xanh cứ cười, chừng như không thể nín cười được.

Khúc Vô Dung cau mày bước ra ngoài.

Nàng áo vàng vầu môi hừ một tiếng:

-Tiểu liễu đâu làm màu mè đáng ghét ! Người không hiểu ta, chứ bọn ta thì thừa hiểu người !

Tiểu Phi đảo mắt nhìn quanh, cố ý hạ thấp giọng:

-Cô nương dè dặt một chút chứ, nói lớn quá, nàng nghe lọt thì sao ?

Nàng áo vàng hừ một tiếng nữa:

-Nghe lọt thì sao ? Rồi làm gì ta ?

Tiểu Phi tiếp:

-Theo tại hạ nhận thấy, thì Khúc cô nương là một đại nhân vật tại đây. Mà hai vị chừng như nhập môn chưa lâu lắm, nếu đắc tội với nàng thì bất tiện biết bao ?

Nàng áo vàng trừng mắt, vụt cười khan:

-Người đừng lo cho bạn ta, sư phó đối với môn đệ đều có cái tâm nhân từ đồng nhau, bọn ta không sợ nàng đâu !

Nàng áo xanh bật cười hắc hắc:

-Chỉ cần người biết điều với bọn ta, bọn ta sẽ có phương pháp làm cho người sung sướng trong thời gian ở tại đây !

Tiểu Phi ngưng ánh mắt nhìn nàng.

Bổng chàng thở dài.

Nàng áo xanh hỏi:

-Tại sao người thở dài ?

Tiểu Phi thở dài luôn:

-Rất tiếc tại hạ mất hết khí lực, nếu không ...

Chàng bỏ lửng câu nói, rồi nhìn hai nàng.

Nàng áo xanh dần dần đỏ mặt, khẽ cắn vành môi, từ từ thốt:

-Người đừng nóng nảy, phải có một ngày ...

Tiểu Phi cười nhẹ :

-Chẳng lẽ cô nương không nóng nảy ?

Nàng áo xanh bật cười khanh khách:

-Người quả nhiên danh bất hư truyền, đáng ghét lắm mà cũng đáng yêu lắm !

Tiểu Phi lại thở dài:

-Tại hạ cũng chẳng biết mình trúng loại thuốc mê gì, tại sao lợi hại như vậy ? ...

Chàng nhếch nụ cười khổ tiếp:

-Chắc hai cô nương không biết đâu ! Đáng lẽ tại hạ phải hỏi Khúc cô nương mới phải !

Nhất Điểm Hồng đã nhắm mắt.

Cơ Bạng Nhận biết ngay ý tứ của Tiểu Phi, hấn thấy hai nàng đỏ mặt.

Nàng áo xanh cười lạnh:

-Người tưởng chỉ có nàng ấy biết ?

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Thế ra hai cô nương cũng biết à ?

Nàng áo vàng chợt phát giác ra, Tiểu Phi chỉ nhìn bạn nàng chứ không nhìn nàng.

Nàng chận lời bạn, hỏi lại chàng:

-Người có thấy những hoa đó ?

Tiểu Phi thở dài:

-Nếu không thấy thì tại hạ đâu đến đổi ra thân thể như vậy !

-----oOo-----